

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **M. G.**, zastoupena Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Čihákova 871/15, Praha 9 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 Az 15/2012 - 44,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M. **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 Az 15/2012 - 44, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 13. 9. 2012, č. j. OAM-679/VL-07-HA08-R2-2008, kterým nebyla stěžovatelce udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť v jejím případě nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS), a zda je tedy přijatelná.

Nejvyšší správní soud naakceptoval tvrzení stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů pro nedostatek důvodů se již Nejvyšší správní soud zabýval v celé řadě svých rozhodnutí. Např. z rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyplývá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, pokud z jeho odůvodnění *„není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.“* Nepřezkoumatelnost je také dána, *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“* (podobně viz rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS). Městský soud se v tomto smyslu dostatečně vypořádal se všemi námitkami a důkazy stěžovatelky. V odůvodnění napadeného rozsudku jsou uvedeny skutkové a právní důvody se srozumitelnou, logickou a racionální argumentací. Městský soud se vypořádal s námitkami stěžovatele dostatečně podrobně a konkrétně. Nejvyšší správní soud tak neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz také rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

Konkrétně obava z pronásledování bývalým partnerem, kterou stěžovatelka uvedla jako důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, spadá pod pronásledování soukromou osobou, čímž se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře zabýval. V rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, dovodil, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše pokračování 2 Azs 13/2013 - 18 v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Městský soud v této věci správně posoudil situaci stěžovatelky, dospěl-li k závěru, že ačkoli napadání ze strany bývalého partnera může v některých případech naplňovat znaky pronásledování podle ust. § 12 zákona o azylu, nebo nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu, stát původu v tomto případě poskytl stěžovateli potřebnou ochranu proti jednání jejího bývalého partnera tím, že proti němu bylo vedeno trestní stíhání, na jehož základě byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Pomoc byla stěžovateli poskytnuta také nestátní organizací zaměřenou na ochranu žen proti násilí. Státní orgány tedy jednání stěžovatelčina bývalého partnera netolerovaly, ale naopak proti němu zakročily a poskytly stěžovateli účinnou ochranu. Přitom není důvod se domnívat, že by v budoucnu byla stěžovatelce taková pomoc odeprána. Tento argument je relevantní jak ve vztahu k podmínkám podle ust. § 12, tak podle ust. § 14a zákona o azylu. Městský soud tedy správně odkázal na odůvodnění svého závěru ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu.

Stěžovatelka dále namítala, že se městský soud nezabýval zprávami, v nichž se uvádí, že domácí násilí na ženách zůstává v Mongolsku vážným problémem a policie často není ochotna této situaci čelit a zabývat se těmito problémy. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje s argumentací městského soudu, který v návaznosti na tyto informace dovodil, že i přes uvedené informace se konkrétně stěžovatelka ochrany ze

pokračování

strany státních orgánů domohla a předkládané zprávy tímto nejsou pro tento případ relevantní.

Jak již Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudcích ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Azs 102/2008 - 56 a ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Azs 26/2013 - 29, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu manželů ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutné zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v zemi jeho původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý, život na jeho území a případně zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu.

Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, vyložil, že o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána nikoliv bezprostředně po jeho příjezdu na území České republiky, ale až poté, co mělo dojít k ukončení jeho pobytu na území republiky. V tomto případě stěžovatelka podala žádost o mezinárodní ochranu nikoli v době, kdy měla být jí tvrzená údajná hrozba pronásledování nejaktuálnější, ale až více než dva roky po vypršení platnosti jejího víza.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Městský soud stěžovatelce ustanovil zástupcem advokáta a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Celková částka odměny tedy činí 3.400 Kč.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2014

JUDr. Eliška Cihlářová  
předsedkyně senátu